

Khi Quay Nhìn Thấy Một Con Sông

Không giọt mưa nào không cổ tích! Mưa ngàn xưa, mưa tự ngàn xưa. Ngàn sau chắc trời không mãi nắng...dù có nhiều mùa Hạ không mưa!

Tôi hay ngó trời mây, tôi nói: mây ngàn xưa là mây ngàn năm! Bạch vân thiên tải là mây trắng, ai áo trắng lòng tôi nhớ nhung...

Ai áo tím lòng tôi cũng nhớ, cả áo vàng, áo đỏ...là em! Không giọt mưa nào không chạm đất...ngay cả từ đuôi tóc bay lên!

Tôi ao ước Má mình còn sống / để nghe hoài câu chuyện làm dâu. Trong mắt Má có trời cổ tích...có cái gì thơm tới đời sau?

Con sông xanh có người đi ngang. Con đò ngang chở theo lá vàng. Có thể lá buồn mưa bất chợt / mà Thu về mùa Thu mệnh mang...

Người con gái năm mươi bảy tuổi, trong đời tôi: Cổ Tích Suốt Đời. Chỉ kịp thấy môi ai hé nụ, bốn phương trời lạc lối mây trôi...

Tôi đau đớn nghe ai mới hỏi / "Chị hiểu hông" là cái nghĩa gì? Tôi muốn đáp, buồn, thôi không đáp, chuyện thường ngày ở Huyện lưu ly...

Trời lạ ghê chiều nay nổi gió. Gió lạnh lùa áo mỏng khi không! Tôi chạy vội vào nơi ít gió...khi quay nhìn thấy một con sông...

Trần Vấn Lệ